

393. 7.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Volgens het onderhavige ontwerp-verdrag verbinden de toegetreden Staten zich om aan arbeiders in industriele en handelsbedrijven, die door een ongeval in verband met de dienstbetrekking getroffen worden, of aan hun nagelaten betrekkingen, schadeloosstelling te verzekeren overeenkomstig voorwaarden, welke overeenkomen met die in het ontwerp-verdrag aangegeven.

Ondergeteekenden zijn van gevoelen, dat Nederland zonder eenige bedenking tot dit ontwerp-verdrag zal kunnen toetreden, omdat de Ongevallenwet 1921, welke de schadeloosstelling van de door een ongeval getroffen arbeiders in de industriele en handelsbedrijven regelt, aan de voorwaarden van het ontwerp-verdrag voldoet.

Naar aanleiding van de artikelen van het ontwerp-verdrag moge nog het volgende opgemerkt worden.

Artikel 2, eerste lid. Zie artikel 2, eerste lid, der Ongevallenwet 1921.

De Ongevallenwet 1921 kent geen der in het tweede lid van artikel 2 van het onderhavige ontwerp-verdrag toegelaten uitzonderingen.

Artikel 4. Het ontwerp-verdrag heeft niet betrekking op ongevallen in den landbouw. Daarvoor zal het verdrag van Genève betreffende de schadeloosstelling voor ongevallen in den

landbouw vastgesteld door de derde Internationale Arbeidsconferentie gelden. (Zitting 1922—1923 Tweede Kamer Bijlage n°. 456 n°. 4.)

Artikel 5. Zie de artikelen 15, 16 en 19 der Ongevallenwet 1921. De Ongevallenwet 1921 kent niet de bevoegdheid om bij blijvende invaliditeit een som in eens uit te keeren.

Artikel 6. Zie artikel 15 der Ongevallenwet 1921. Ingevolge de Ongevallenwet 1921 bestaat, indien de getroffene den derden dag na het ongeval ongeschikt is zijn gewone werk te verrichten, recht op eene geldelijke uitkeering van den dag van het ongeval af.

Artikel 7. Zie artikel 17 der Ongevallenwet 1921.

Artikelen 9 en 10. Zie artikel 14 der Ongevallenwet 1921.

Artikel 11. Het ontwerp legt den toegetreden Staten de verplichting op om door wettelijke maatregelen de uitbetaling der schadeloosstelling aan de getroffenen en hun nagelaten betrekkingen onder alle omstandigheden te verzekeren. Het bepaalde in artikel 96 der Ongevallenwet 1921 voldoet aan die verplichting.

Een Nederlandsche vertaling van het ontwerp-verdrag is hierbij gevoegd.

De Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid,

J. R. SLOTEMAKER DE BRUINE.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

VAN KARNEBEEK.

De Minister van Koloniën,

KONINGSBERGER.

De Minister van Justitie,

J. DONNER.

ONTWERP-VERDRAG BETREFFENDE SCHADELOOSSTELLING VOOR ARBEIDSONGEVALLEN.

De Algemeene Conferentie van de Internationale Organisatie van den Arbeid van den Volkenbond, door den Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau bijeengeroepen te Genève en aldaar bijeengekomen op 19 Mei 1925 in haar zevende zitting,

besloten hebbende verschillende voorstellen aan te nemen betreffende „schadeloosstelling voor arbeidsongevallen”, welk onderwerp begrepen is in het eerste punt van de agenda der zitting en

na besloten te hebben, dat deze voorstellen den vorm zullen aannemen van een internationaal ontwerp-verdrag,

neemt heden, den 10den Juni 1925, het volgende ontwerp-verdrag aan, ter bekrachtiging door de Leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid, zulks overeenkomstig de bepalingen van deel XIII van het Verdrag van Versailles en van de overeenkomstige deelen der andere Vredesverdragen:

Artikel 1.

Ieder Lid van de Internationale Organisatie van den Arbeid, dat dit verdrag bekrachtigt, verbindt zich om aan arbeiders, aan wie een ongeval is overkomen of aan hun rechtverkrijgenden, schadeloosstellingen te verzekeren op voorwaarden, welke ten minste gelijk zijn aan die neergelegd in dit verdrag.

Artikel 2.

De wetten en voorschriften betreffende de schadeloosstelling voor arbeidsongevallen zullen van toepassing moeten zijn op arbeiders, bedienden of leerlingen, werkzaam in ondernemingen, bedrijven of inrichtingen van welken aard ook, zoowel openbare als particuliere.

Ieder lid kan nochtans in zijn nationale wetten die uitzonderingen maken, die hij noodzakelijk acht betreffende:

a. personen die werkzaamheden van tijdelijken aard verrichten, welke geen verband houden met de onderneming van den werkgever;

b. de thuiswerkers;

c. familieleden van den werkgever, die uitsluitend voor zijn rekening arbeid verrichten en in zijn huis wonen;

d. arbeiders die geen handenarbeid verrichten en wier loon een door de nationale wetgeving te bepalen bedrag te boven gaat.

Artikel 3.

Het verdrag is niet van toepassing op: 1°. zeelieden en visschers, voor wie bij een later verdrag een regeling getroffen zal worden; 2°. personen, die onder een bijzondere regeling vallen, welke ten minste even gunstig is als die neergelegd in dit verdrag.

Artikel 4.

Dit verdrag zal niet van toepassing zijn op den landbouw, waarvoor het verdrag betreffende ongevallenverzekering in den landbouw, aangenomen door de derde Internationale Arbeidsconferentie van kracht blijft.

Artikel 5.

De schadeloosstellingen verschuldigd ter zake van ongevallen, die den dood of blijvende arbeidsongeschiktheid ten gevolge hebben, zullen den getroffen of zijn rechtverkrijgenden worden uitgekeerd in den vorm van renten.

Deze schadeloosstellingen kunnen echter geheel of gedeeltelijk uitgekeerd worden in een bedrag ineens, wanneer aan de bevoegde autoriteiten waarborgen voor een oordeelkundig gebruik gegeven worden.

Artikel 6.

Ingeval van ongeschiktheid tot werken zal de schadeloosstelling worden toegekend te beginnen uiterlijk vijf dagen na het ongeval, hetzij zij verschuldigd is door den werkgever of door een verzekeringsinstelling tegen ongevallen of door een tegen ziekte.

Artikel 7.

Een toeslag op de schadeloosstelling zal worden toegekend aan door een ongeval getroffenenen, die ongeschikt tot werken zijn en die de voortdurende hulp van een ander persoon noodig hebben.

Artikel 8.

De nationale wetten zullen de contrôle op en de wijze van herziening van de schadeloosstellingen vaststellen, welke noodig geoordeeld worden.

Artikel 9.

De door een arbeidsongeval getroffenenen hebben recht op genees- en heelkundige behandeling en op genees-, heel- en verbandmiddelen, welke erkend worden ten gevolge van die arbeidsongevallen noodzakelijk te zijn.

De kosten van die behandeling komen ten laste hetzij van den werkgever, hetzij van verzekeringsinstellingen tegen ongevallen, tegen ziekte of tegen invaliditeit.

Artikel 10.

De door een arbeidsongeval getroffenenen hebben recht op het verstrekken en op het vernieuwen door den werkgever of den risicodragers, van die kunstmiddelen, waarvan het gebruik noodzakelijk wordt geacht.

Echter zullen bij wijze van uitzondering de nationale wetten kunnen toestaan, dat in plaats van de verstrekking of vernieuwing van de kunstmiddelen een toelage aan den door een arbeidsongeval getroffenene toegekend wordt; deze toelage wordt vastgesteld op het tijdstip van de vaststelling of herziening van het bedrag der schadeloosstelling, en op het bedrag der vermoedelijke kosten van aanschaffing en van vernieuwing dier kunstmiddelen. De nationale wetten zullen contrôle-maatregelen nemen om, voorzooveel de vernieuwing der kunstmiddelen betreft, misbruiken te voorkomen en om te waarborgen, dat de toelage voor de kunstmiddelen voor dit doel aangewend wordt.

Artikel 11.

De nationale wetten zullen voorschriften bevatten, welke, rekening houdend met de bijzondere toestanden in elk land, het meest geschikt zijn om in alle omstandigheden de betaling te verzekeren van de schadeloosstellingen aan door een arbeidsongeval getroffenenen en aan hun rechtverkrijgenden en die te waarborgen bij insolabiliteit van den werkgever of den risicodragers.

Artikel 12.

De officieele bekrachtigingen van dit verdrag, overeenkomstig het bepaalde in deel XIII van het Verdrag van Versailles en de overeenkomstige deelen van de andere Vredesverdragen,

zullen worden medegedeeld aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond en door hem worden ingeschreven.

Artikel 13.

Dit verdrag zal van kracht worden, zoodra de bekrachtigingen van 2 leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid door den Secretaris-Generaal zullen zijn ingeschreven.

Het zal slechts verbindend zijn voor de leden, die hunne bekrachtiging door den Secretaris-Generaal hebben doen inschrijven.

Vervolgens zal dit verdrag voor ieder der andere leden in werking treden op den datum, waarop de bekrachtiging van dat lid door het Secretariaat zal zijn ingeschreven.

Artikel 14.

Zoodra de bekrachtigingen van 2 leden der Internationale Organisatie van den Arbeid door het Secretariaat zijn ingeschreven, zal de Secretaris-Generaal van den Volkenbond van dit feit mededeeling doen aan alle leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid. Hij zal hen eveneens in kennis stellen met de inschrijvingen van de bekrachtigingen, die hem later door andere leden der Organisatie zullen worden medegedeeld.

Artikel 15.

Onder voorbehoud der bepalingen van artikel 13 verbindt ieder Lid dat dit verdrag bekrachtigt, zich de bepalingen der artt. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 en 11 uiterlijk op 1 Januari 1927 in werking te doen treden en om die maatregelen te treffen,

die noodig zullen blijken om deze bepalingen doeltreffend te doen zijn.

Artikel 16.

Ieder lid van de Internationale Organisatie van den Arbeid, dat dit verdrag bekrachtigt, verbindt zich om het toe te passen ten aanzien van zijn koloniën, bezittingen en protectoraten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 421 van het Vredesverdrag van Versailles en de overeenkomstige artikelen der andere Vredesverdragen.

Artikel 17.

Ieder lid, dat dit verdrag heeft bekrachtigd, kan het opzeggen na verloop van een termijn van vijf jaren na den datum, waarop dit verdrag van kracht begint te worden, zulks bij een verklaring, toegezonden aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond en door dezen in te schrijven. De opzegging wordt eerst van kracht een jaar nadat zij door het Secretariaat is ingeschreven.

Artikel 18.

De Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau moet, ten minste éénmaal in de 10 jaren, aan de Algemeene Conferentie een verslag uitbrengen over de toepassing van dit verdrag en zal vaststellen, of het wenschelijk is de herziening of wijziging van dit verdrag op de agenda der Conferentie te plaatsen.

Artikel 19.

Zowel de Fransche als de Engelsche tekst van dit verdrag is authentiek.